

Creadors en estat de gràcia

Text > ADRIÀ PUJOL CRUELLS

Per sort, a casa nostra hi corren adults que han tingut la decència de no acabar de fer-se del tot grans. Parlo de creadors que, enllà del pas del temps i de les contingències vitals que ens agrisen l'esperit, mantenen la guspira, la fúria i l'avidesa pròpia del jovent, dels aventurers. Parlo de l'escriptor Sebastià Roig i de l'il·lustrador Toni Benages.

L'any 2015, aquesta mena de societat parònima va convertir el savi més entretingut de Catalunya en un detectiu privat al còmic *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols*: el van posar al centre d'una història de misteri mig sobrenatural i van deixar el sector bocabadat. L'any 2017, i a partir d'una operació semblant, van agafar l'inventor del primer submarí tripulat i el van fer dansar amb una fantasia extraordinària a *Narcís Monturiol i les pedres de l'infern*. Tots dos àlbums els publicava l'editorial Males Herbes, un altre catau de ciutadans amb ànima de gambirot.

Ara el trio Roig Benages Males Herbes recupera el detectiu Pujols i el situa, de nou, en una aventura de tall esotèric, trepidant, molt divertida i carregada de referents històrics. Es titula *El cercle de Loplop* i si, com sembla, el còmic en català viu una segona joventut (o un naixement en tota

regla), aquest àlbum és i serà un dels seus mascarons de proa.

Barcelona, anys trenta, Francesc Pujols, les seves amistats i altres figures importants de l'època (Fages de Climent, Cambó, Sebastià Gasch, Gómez de la Serna), alguns *friquis* reals (com el mag Onofroff o el faquir Molist), escenaris mítics (la vil·la Paul Poiret, l'Hotel Ritz o el Maricel Park) i un català genuí, molt de l'època, el còctel se'ns emporta des de la primera fins a l'última vinyeta.

El poderós joc en blanc i negre i el detallisme de Benages (a l'altura de per exemple Jacques Tardi), al servei del guió trepidant, fabulós i ben lligat de Roig, tot plegat ens encomana la joia de les històries amb grapa. Els protagonistes s'enfronten a una secta devota de Loplop (personatge ocellívol que va ser l'alter ego de l'artista dadà i surrealista Marx Ernst), grup de llampats que fa servir objectes de poder per acostar-se a... No revelarem res més. Sí que direm que l'il·lustrador Benages rescata i recrea visualment edificis, indumentàries, objectes i fesomies, espais públics i privats, penitins, fanals, vet aquí, tot un ambient que ben segur ha necessitat una gran documentació. I també direm que els personatges, les trames i les esce-

ROIG, Sebastià; BENAGES, Toni.
El cercle de Loplop. Barcelona:
Males Herbes, 2021. 110 p.

nes (moltes són de tall real) de Roig, un cop posades en solfa, demostren que l'escriptor estava en estat de gràcia, una mica com el seu admirat J. V. Foix, que desvelava els arcanes del món amb una llengua obscura i cristal·lina alhora.

La petjada de tres poetes

Text > M. ROSA CULLELL OLIVERAS

«D'ialegs amb el vent» i «Iteració» de Rosa Font Masot, «La mare i el buit» de Roser Domènech Oliva i «Arran de la bardissa» de Gemma Arimany Capdevila són els tres poemaris que configuren el primer volum, *Baix continu 2021*, d'aquesta col·lecció de poesia d'Edicions Arbar. El recull pren el nom del títol del darrer llibre de la poeta Josefa Contijoch i Pratdesaba: «La poesia es compona de paraules, amb la seva música i expressivitat dels seus conceptes. Aquí és on rau l'amagatall de la veu pròpia, aquest

baix continu». Aquests són els tres eixos que configuren el llibre. El ritme marca les nostres passes pel territori i la veu és la petjada de tres poetes que gesten el naixement amb la força de les paraules, passejant els sentiments pels versos en la creació poètica.

Amb la força i delicadesa d'un «cavall d'acer i ala de vidre», Rosa Font dialoga amb el vent cercant «un recer [...] per abrigar-hi les paraules» i «llum» al seu «desig de mots». En la conversa, el vent: «Em puc endur les ombres [...] i dir-te la cançó del riu». Hi ha passió en la creació poètica: «enroscar-me

als teus braços», «Em multiplico dins del somni». I es perfila la idea següent: «Respiro en les teves arrels, | floreixo als teus camins de glaç», «deixar-se endur pel gest manyac».

En la iteració, «El silenci vibra», «Des del cordó umbilical [...] En el redol de les paraules», «que l'alè sigui curt | molt més que el pensament [...] cedir a la voluntat del vent», i queda la paraula.

Roser Domènech ens condueix a l'amor per la mare des de la memòria: «dintre meu [...] tots els versos tenen cara i nom», «tots els camins em